

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **DLS, spol. s r. o.**, IČO: 61505129,
sídlem Těšnov 1163/5, 110 00 Praha 1,
zastoupený Mgr. Radkem Klesou, advokátem,
sídlem Riegrova 223/20, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2020, č. j. KUUK/014667/2020/Píš,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 21. 1. 2020, č. j. KUUK/014667/2020/Píš, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 201 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2020, č. j. KUUK/014667/2020/Píš, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „městský úřad“), ze dne 5. 6. 2019, č. j. MULTM/0039353/19/DOPPŘ/Ple. Tímto rozhodnutím městský úřad podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(dále jen „zákon o silničním provozu“), uložil žalobci pokutu 1 500 Kč za přestupek podle § 125f odst. 1 téhož zákona spočívající v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Konkrétní skutek byl popsán tak, že dne 11. 10. 2018 ve 12:45 hodin v ulici Litoměřická ve Štětí v blízkosti domu č. p. „X“ bylo zjištěno parkující vozidlo Kia Cee'd, reg. zn. „X“, se kterým zde zastavil a stál blíže neustanovený řidič v působnosti svislého dopravního značení B 29 (zákaz stání) s dodatkovou tabulkou E 12 (text – mimo autobusy) a na oboustranné komunikaci vlevo ve směru jízdy, což je zakázáno. Tím neustanovený řidič porušil § 4 písm. c) a § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Městský úřad současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba a doplnění žaloby

2. Žalobce považoval rozhodnutí žalovaného za nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné, když jak napadeným rozhodnutím, tak i postupem správních orgánů, který vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, byl zkrácen na svých právech. Za zásadní nedostatek napadeného rozhodnutí považoval žalobce porušení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, neboť má za to, že městský úřad projednal přestupek provozovatele vozidla, přestože neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ačkoliv mu byly poskytnuty údaje odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dále žalobce tvrdil, že městský vykládal veškeré důkazy pouze v neprospěch žalobce a některé důkazy navržené žalobcem dokonce ani neprovedl, aniž by to jakkoliv zdůvodnil.
3. Namítal, že městskému úřadu k výzvě sdělil, že předmětné vozidlo poskytl k užívání společnosti CZECH RENT A CAR s.r.o., IČO: 251 10 799, na základě smlouvy o operativním leasingu, což žalobce doložil příslušnou smlouvou o operativním leasingu ze dne 20. 6. 2018. Tato autopůjčovna pronajala vozidlo panu E. T. H., narozenému „X“, bytem „X“, v období od 4. do 26. 10. 2018, což žalobce doložil nájemní smlouvou ze dne 4. 10. 2018 uzavřenou mezi uvedenou autopůjčovnou jako pronajímatelem a panem H. jako nájemcem. Žalobce zdůraznil, že nedílnou součástí uvedené nájemní smlouvy byly obchodní podmínky společnosti CZECH RENT A CAR s.r.o. (obchodní podmínky EUROPCAR, na jejichž základě tento řidič nesměl bez předchozího písemného souhlasu této společnosti přenechat užívání vozidla jiným osobám, přičemž tato společnost neposkytla písemný souhlas k užívání vozidla jinou osobou). Dle žalobce bylo nepochybné, že nikdo jiný než označený řidič předmětné vozidlo řídit nemohl. Žalobce namítal, že nebyly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jak vyžaduje zákon o silničním provozu, neboť vyjma zaslání jedné výzvy správní orgány žádné kroky neučinily, přestože měly od žalobce k dispozici veškeré indicie, na jejichž základě mohlo být zahájeno správní řízení o přestupku s panem H. Zdůraznil, že v daném případě městský úřad zaslal pouze jedinou výzvu, tuto se dokonce povedlo řádně doručit, nicméně na ni nebylo nikterak reagováno, a tak již městský úřad žádné kroky nečinil. Konstatoval, že pan H. byl pro správní orgány kontaktní a dostupný. Akcentoval skutečnost, že městský úřad byl povinen zaslat panu H. výzvu včetně poučení o následcích nesplnění výzvy v jazyce státu, jehož je občanem, neboť v opačném případě nemohl pan H. písemnosti a následkům neuposlechnutí rozumět. Dle žalobce se měl městský úřad pokusit Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

opakovaně vyzvat pana H. k podání vysvětlení, eventuálně mohl využít institut dožádání do ciziny ve smyslu § 13 odst. 6 správního řádu, případně uložit pořádkovou pokutu. Žalobce na podporu jeho tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2018, č. j. 22 A 149/2016-46.

4. Žalobce měl za to, že splnil svoji povinnost provozovatele vozidla sdělit správnímu orgánu příslušné údaje o totožnosti řidiče. Prověření těchto údajů a případné usvědčení označeného řidiče jako pachatele přestupku pak již bylo povinností správního orgánu. Žalobce byl přesvědčen, že městský úřad rezignoval na řádné zjištění skutkového stavu a namísto toho zahájil řízení o přestupku s provozovatelem vozidla, pro nějž však nebyly splněny zákonné podmínky, přičemž vadný postup v celém rozsahu aproboval žalovaný. Zdůraznil, že navrhl, výpověď pana H. a pana V., zaměstnance společnosti CZECH RENT A CAR s.r.o, který předmětné vozidlo předával uvedené osobě, a který by se tak mohl vyjádřit k tomu, jak byla řidič poučen o svých povinnostech ve vztahu k pravidlům silničního provozu. Tato výpověď by tedy potvrdila tvrzení žalobce o tom, že vynaložil veškeré možné úsilí, aby přestupku zabránil, což má dle žalobce zcela zásadní význam při posuzování možného zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek. Konstatoval, že správní orgány žádný z těchto důkazů neprovedly a ani řádně nezdůvodnily, proč důkazy odmítají provést.
5. Žalobce dále tvrdil, že objektivní odpovědnost právnické osoby automaticky neznamená, že se správní orgán nemusí vůbec zabývat otázkou zavinění. Vůle právnické osoby je totiž vždy utvářena některou osobou fyzickou a pro účely správního trestání je třeba zodpovědět otázku, zda se případného protiprávního jednání za právnickou osobu dopustila taková fyzická osoba, jejíž jednání je této právnické osobě přičitatelné. To znamená, že je-li účastníkem řízení o uložení pokuty právnická osoba, pak je povinností správního orgánu zabývat se otázkou zavinění, a to ve vztahu k fyzické osobě, jejíž jednání je právnické osobě přičitatelné. Správní orgán tak dle právního názoru žalobce může uložit pokutu právnické osobě za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pouze za předpokladu, že dospěje k závěru o minimálně nedbalostní formě zavinění takové fyzické osoby, jejíž jednání je právnické osobě přičitatelné, ve vztahu k nezajištění toho, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. V opačném případě je odpovědnost právnické osoby i jako provozovatele vozidla zcela vyloučena. Správní orgány se však otázkou zavinění vůbec nezabývaly a namísto toho rozhodly o vině účastníka řízení, přestože pro takový postup nebyly splněny zákonné předpoklady. Dle žalobce se tak měly správní orgány zabývat otázkou, zda nebyly splněny podmínky pro případné zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek dle § 21 odst. 1 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě byly splněny podmínky pro zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek, neboť žalobce vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil.
6. Žalobce v doplnění žaloby ze dne 30. 3. 2020 žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018-27.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Žalovaný odkázal na obsah jeho Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí a rozhodnutí městského úřadu s tím, že k žalobě se vyjádří během ústního jednání soudu.

Ústní jednání soudu

8. Právní zástupce žalobce při jednání soudu konaném dne 20. 7. 2020 navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného jako nezákonné zrušil a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši.
9. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání soudu navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Správní orgány však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, www.nssoud.cz). Podstatné je, aby se správní orgán ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, www.nssoud.cz).
13. Soud je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného výše uvedeným požadavkům vyhovuje. Žalovaný v jeho rozhodnutí odůvodnil, proč shledal, že ze strany žalobce došlo k porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a že se žalobce dopustil přestupku dle § 125f odst. 1 téhož zákona. Žalovaný též konstatoval, že pan H. měl sice vozidlo zapůjčené, nebylo ovšem postaveno najisto, že dané vozidlo skutečně řídil. Žalovaný rovněž zdůraznil, že se zavinění u právnické osoby nevyžaduje, jde o objektivní odpovědnost, z čehož lze dovodit, že se žalobce dle žalovaného nemohl zprostit odpovědnosti za daný přestupek. Soud tedy shrnuje, že námitka žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného je nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. Ze správního spisu soud zjistil, že na výzvu městského úřadu ze dne 12. 11. 2018 zareagovala na základě pověření žalobce společnost CZECH RENT A CAR s. r. o., provozující autopůjčovnu. Ta sdělila, že v době spáchání přestupku řídil vozidlo Kia Cee'd, reg. zn. „X“, jehož vlastníkem byl žalobce, její zákazník E. T. H. a doložila smlouvu o nájmu vozidla v období od 4. 10. 2018 do 18. 10. 2018. Součástí smlouvy je i ujednání „Žádný další řidič není povolen!“. Městský úřad následně přípisem ze dne 11. 12. 2018 vyzval označeného řidiče, aby ve lhůtě deseti dnů ode dne doručení této výzvy sdělil, zda vozidlo v uvedeném čase řídil. Ze správního spisu nelze zjistit, zda výzva či její podstatná část byla přeložena do finského nebo jiného jazyka (např. mezinárodně používaná angličtina, ve které byla sepsána i nájemní smlouva s panem H., a lze tak předpokládat, že tento jazyk pan H. ovládal). Dle doručky založené ve správním spisu si pan H. výzvu převzal dne 23. 12. 2018. Na tuto výzvu pan H. nereagoval a městský úřad podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky usnesením ze dne 7. 5. 2019 věc odložil s odůvodněním, že pan H. na výzvu nereagoval, a městský úřad tak nemá jinou možnost, jak zjistit konkrétní osobu, která vozidlo skutečně řídila a zaparkovala na daném místě v rozporu se zákonem o silničním provozu.
15. Příkazem ze dne 7. 5. 2019 byl žalobce jako provozovatel vozidla uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Proti příkazu podal žalobce odpor. Následně městský úřad dne 5. 6. 2019 vydal rozhodnutí, kterým žalobce jako provozovatele vozidla opět uznal vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Navrhované důkazy (ověření pravosti dokladu a adresy pana H., jeho předvolání k podání svědecké výpovědi, či svědeckou výpověď zaměstnance žalobce pana V., výsledk strážníků městské policie) odmítl pro nadbytečnost provést. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.
16. Dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu příslušný správní orgán správní delikt podle odstavce 1 téhož ustanovení projedná, *„pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě“*. Rozhodnou právní otázkou v projednávané věci je, zdali za daného skutkového stavu byl postup městského úřadu dostatečný, tedy zda svým postupem naplnil podmínku provedení tzv. nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, či nikoliv.
17. Obdobnou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015–46, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud obecně uvedl, že by bylo *„proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. (...) pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, (...) je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“*
18. Jedná se jednak o kategorii těch provozovatelů vozidla, kteří na výzvu správního orgánu vůbec neuvedou konkrétního přestupce, případně o něm nesdělí dostatečné množství

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

osobních údajů, aby jej bylo možné identifikovat a kontaktovat. Dále o kategorii provozovatelů vozidla, kteří (shodně jako v nyní projednávané věci) správnímu orgánu poskytnou dostatečné množství identifikačních údajů, na jejichž základě správní orgán sděleného řidiče vyzve k podání vysvětlení. Pakliže tento nikterak nereaguje, je třeba zohlednit další skutkové okolnosti, aby bylo možné uzavřít, zdali byla činnost ze strany správního orgánu dostatečná, a představovala tak zákonem předpokládané provedení nezbytných úkonů.

19. Soud především zdůrazňuje, že je třeba velmi důsledně odlišovat případy, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho opakovaně takto jednajících zástupců (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016-46, či ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016-47), od případů, v nichž ke zneužití práva zjevně nedochází. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44, je třeba „rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí. (...) V případě nejrozumnějších obstrukčních praktik je tedy skutečně namístě nečinit takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či nevhodné“.
20. V nyní projednávané věci však ze správního spisu ani z podání účastníků neplyne, že by se o shora uvedené situace jednalo. Žalobce jednoznačně identifikoval řidiče vozidla jménem, datem narození a bydlištěm a současně doložil nájemní smlouvu, která prokazuje s vysokou mírou pravděpodobnosti, že v okamžiku spáchání přestupku vozidlo řídil právě pan H.
21. S ohledem na uvedené i na skutečnost, že si pan H. písemnost převzal, nebylo namístě ihned poté, kdy na výzvu nereagoval, zanechat všech dalších kroků a bez dalšího přistoupit k odložení věci a zahájit řízení s provozovatelem vozidla. Žalobce poskytl dostatečné množství věrohodných údajů k identifikaci přestupce, přičemž obtíže pramenící z jeho pasivity mu nelze bez dalšího přičítat. Tento názor je plně v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21, www.nssoud.cz, soud konstatoval, že „[j]estliže provozovatel vozidla označí za řidiče osobu, k níž sdělí dostatečné údaje, a věrohodně tvrdí, že dané vozidlo mohla tato osoba řídit, bude mít správní orgán zpravidla dostatek indicií k tomu, aby se pokusil nalézt pachatele přestupku. Není naplněním nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném do 30. 6. 2017), pouze jediné doručení předvolání k podání vysvětlení, na něž označená osoba nereaguje, ale správní orgán musí učinit další smysluplný úkon směřující ke zjištění pachatele (např. předvedení dotčené osoby či ověření její aktuální adresy v příslušných registrech)“. Dále lze odkázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018-27, www.nssoud.cz, který se týkal přímo žalobce a jde o právně i skutkově prakticky totožnou věc a na který žalobce ostatně i poukazoval v doplnění žaloby, nebo např. na téhož soudu rozsudek ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 As 293/2018-25, www.nssoud.cz.
22. Správním orgánům nic nebránilo, aby s ohledem na daný skutkový stav využily všech přípustných procesních nástrojů (včetně uložení pořádkové pokuty) a kontaktovaly označeného řidiče opakovaně, případně s přihlédnutím k dostupným důkazům rovnou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zahájily řízení o podezření ze spáchání přestupku.

23. Soud uzavírá, že názor žalovaného, že byly v projednávané věci naplněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona, je nesprávný. Daná nezákonnost je důvodem, pro který soud přistupuje ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Za této situace považuje soud za nadbytečné se zabývat dalšími námitkami žalobce, neboť jejich hodnocení považuje vzhledem k subsidiaritě soudního přezkumu za předčasné.
24. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
25. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 19 201 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d); účast na jednání – písm. g)] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Dále soud přiznal žalobci částku 2 189 Kč za jízdné jeho právního zástupce k soudnímu jednání ze Plzně do Ústí nad Labem a zpět 20. 7. 2020 v celkové délce 364 km osobním automobilem Audi A6, reg. zn. „X“, (kombinovaná spotřeba 5,7 l na 100 km) dle vyhlášky č. 358/2019 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad a 1 000 Kč za náhradu promeškaného času cestou k soudnímu jednání z Plzně do Ústí nad Labem a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 812 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. července 2020

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)